

11. [δ]ῶρον θαλάσσης πεμπετ[
Norsa-Vitelli 1933, 119: [δ]ῶρον
Körte 1933, 271: [δ]ῶρον θαλάσσης πεμπετ[οὐκ ἡλπισμένον
Meinh. d. d. 1933, 159: [δ]ῶρον θαλάσσης πέμπετ[αι μυχῶν ἄπο
Olivieri 1937-38, 318: [δ]ῶρον θαλάσσης πεμπετ[ἐνθάδ', ὡς θεοί
Pfeiffer 1938, 4: [δ]ῶρον θαλάσσης πέμπε τ[λήμοσ' ἀνδράσιν
Cantarella 1941, 344: [δ]ῶρον θαλάσσης πέμπε τ[ῆδ' (οἱ) ἐς δίκτυον
Page 1941, 10: [δ]ῶρον θαλάσσης πέμπετ[ἐλπίδος πέρα
Steffen 1952, 11: [δ]ῶρον θαλάσσης πέμπετ[αι πονουμένοις
Steffen 1958, 27: [δ]ῶρον θαλάσσης πέμπετ[αι ἡμῖν τόδε;

Lat. *dōnum* e scr. *dānam*

Hecat. *FGH Hist* 1 F 301, Herodot. 2 5 ὅτι <ῆ> Αἴγυπτος ... ἐστὶ Αἴγυπτίοισι ἐπὶ κτήτος τε γῆ καὶ δῶρον τοῦ ποταμοῦ

Simon. fr. 602. 1 s. Page ἐξελέγχει νέος οἶνος οὐπω / <τὸ> πέρυσι δῶρον ἀμπέλου

Archil. fr. 12. 1 s. W. ἀνιηρὰ Ποσειδάωνος ἀνακτος / δῶρα

HHomCer. 488: μέγ' ὄλβιος ὅν τιν' ἐκείναι / προφρονέως φίλωνται ἐπιχθοίων ἀνθρώπων· / αἶψα δέ οἱ πέμπουσιν ἐφέστιον ἐς μέγα δῶμα / Πλοῦτον, ὃς ἀνθρώποις ἄφενος θνητοῖσι δίδωσιν

lyr. adesp. 1018b 5 Page Αἶσα <καὶ> Κλωθὴ Λάχεσις τ', εὐώλενοι / κοῦραι Νυκτός, / εὐχομένων ἐπακούσατ', / οὐράνιαι χθονιά τε / δαίμονες ὡς πανδείματοι· / πέμπετ' ἄμμιν <τὰν> ῥοδόκολπον / Εὐνομίαν λιπαρθρόνους τ' ἀδελφάς / Δίκαν καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν, / πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων / λελάθοιτε συντυχίαν

Soph. *OR* 188 τῶν ὑπερ, ὡς χρυσέα θύγατερ Διός, / εὐῶπα πέμψον ἀλκάν

Timoth. 791. 237-240 ἀλλ' ἑκαταβόλε Πίθι' ἀγνάν / ἔλθοις τάνδε πόλιν σὺν ὄλβῳ, / πέμπων ἀπήμονι λαῶ / τῷδ' εἰρήναν θάλλουσιν εὐνομίᾳ

Pind. fr. 75. 2 M. δεῦτ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι, / ἐπὶ τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί

12. ..σοι θαλάσσης δίκτυον δ[

Körte 1933, 271: ..σοι θαλάσσης δίκτυονδ' ἦκει δόσις

Schadewaldt ap. Körte 1933, 271: τ[ι] σοι θαλάσσης δίκτυον δ[ῶρον στέγει;

Goossens 1935a, 125: ποῦ] σοι θαλάσσης δίκτυον δ[εῖλκετο

Olivieri 1937-38, 318: ..σοι θαλάσσης δίκτυον δ[ῶρον φέρει

Pfeiffer 1938, 4: [καί] σοι θαλάσσης δίκτυον δ[ῶσιν τόδε

Steffen 1952, 11: ποσοι θαλάσσης δίκτυον δ[εξαίμεθ' ἄν;

Steffen 1958, 27: δις] σοὶ θαλάσσης δίκτυον δ[εξαίμεθ' ἄν;

13. [π]εφυκί[ω]ται δ' ὥστε μ' ἄγνο.[

Körte 1933, 272: [π]εφυκ[ε]· παιδίου στεναγμὸν οἶμαι (ca. duca)

Goossens 1935a, 125: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστε λᾶγνον[ἀνδρίον;

Fritsch 1936, 8: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστε "ich das Netz nicht herausziehen kann"

Olivieri 1937-38, 319: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστε διαγνο[ί]ην ἂν οὐ;

Untersteiner 1939, 202: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστε δαγνὸν[ὄστρεον]

Goossens 1941, 107 s.: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστε μ' ἄγνο[ί]αν ἔχειν]

Cantarella 1941, 344: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστε τ' ἄγγο[ς ὀστρέου

Page 1941, 11: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστε δαίμονος κάρα / Γλαύκου

Setti 1948, 36: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστ' ἐμ' ἄγνοεῖν

Steffen 1952, 11: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστ' ἐλαύνον[τας καμείν

Kamerbeek 1954, 91: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστε [μήδ'] οἶόν[θ' ὁρᾶν vel τ' ἰδεῖν

Steffen 1958, 27: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστε λάρναξ [εἰσιδῆν

van Groningen in Werre-de Haas 1961, 24: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστε μ' ἄγνο[εῖν τί δή;

Snell ap. Radt 1985, 164: [π]εφυκ[ί]ω]ται δ' ὥστε διαγνο[εῖν

Gerhard 1985, 16: [π]εφυκίω]ται δ' ὥστε μ' ἄγνοε[ῖν πᾶν

Mette 1986, 596: [π]εφυκίω]ται δ' ὥστε μ' ἄγνοε[ῖν τί δρῶ;

δ' ὥστε μ' ἄγνο.[

πεφυκίω]ται è un denominativo da φυκίον "alga".

cf. πυργῶ "doto di una torre", ἀργυρῶ "inargento"

cf. δηλῶ "rendo chiaro".

ῥερυπωμένα "(vesti) provviste di sporcizia" ῥυπόω "sono sporco"

Il. 23. 693 θίν' ἐν φυκίῳ, *poi Theocr.* 21. 10 τὰ φυκίοντα δέλητα, 11. 14 αὐτὸς ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιοέσσας, *Nic. Alex.* 391 κνώδαλα φυκίοντας.

Eur. *IA* 678 χώρει δὲ μελάρων ἐντὸς ὀφθῆναι κόραις

Od. 6. 30 φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή, χαίρουσιν δὲ πατήρ

οἶος e ὅσος (*Xenoph. comm.* 1. 4. 12 μόνην τὴν τῶν ἀνθρώπων (scil. γλῶτταν) ἐποίησαν (scil. οἱ θεοί) οἶαν

ἀρθροῦν τε τὴν φωνήν).

Il. 9. 42 εἰ δέ σοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι, *Od.* 17. 20 s. οὐ γὰρ ... ἔτι τηλίκος εἰμί, ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάτωντι πάντα πιθέσθαι

Soph. OR 532 ss. ἡ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας ἴκου.

Aesch. Pers. 480 *Atossa* ποῦ τάσδ' ἔλειπες; οἶσθα σημήναι τορῶς; *Mess.* ναῶν δὲ ταγοί ... / ... αἴρονται φυγῇ

Soph. OR 379 *Edip.* Κρέοντος, ἡ τοῦ ταῦτα τὰξευρήματα; / *Tires.* Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σύ σοι.

14. []εναιμονη.....εν[

Steffen 1934, 13: μόνη

Olivieri 1937-38, 319: ἔλκωμ]εν, αἶ, μόνη [δ' ἄ]χ[αρις·] ἐν[εστί τις;

Untersteiner 1939, 203: [ἐλυσ]εν ἂν μόνη [Λε]χ[ῶ τόδ'] ἐν [βραχεῖ

Cantarella 1941, 344: ἔλκωμ]εν. αἶ (*Olivieri*), μονή[ι δ' ἔ]χ[ειν ἄ]ν[άγκ' ἔτι

348: ἔλκωμ]εν. αἶ, μονή[ρως ἔ]χ[ομ]εν, [δύσμοροι /δυστυχεῖς, oppure ἀλλ' ἔστ' ἐναιμον ἡ...

Kamerbeek 1954, 91: εἴτ' ἔστ'] ἐναιμον [ἦ τι] χρῆμ'] ἐν [δικτύῳ

Lloyd-Jones 1957, 536: ἄρ' ἔστ'] ἐναιμον; [ἦ τι] χ[ρῆμ'] ἐν [λάρνακι

Mette 1959, 170: ἄρ' ἔστ' (*Lloyd-Jones*)] ἐναιμον; ἡ [ἦ τι] χ[ρῆμ'] (*Kamerbeek*) ἐν [δικτύῳ

van Groningen in Werre de Haas 1961, 24: γενοίτ'] ἐναιμον ἡ;

Gerhard 1985, 16: εἰ θῆρ'] ἐναιμον ἡ τι χρῆμ' ἐν[τὸς στέγει

R. Pintaudi:]εναιμον η..χουαιεν[

μόνη ο μονή *Pfeiffer* 1938, p. 10 s., ἐναιμον ο una forma di μονηρός.

Aesch. Ag. 605 ἡκείν ὅπως τάχιστ' ἰεράσμιον πόλει

Eur. HF 957 διελθὼν δ' ὡς βραχὺν χρόνον μονῆς / Ἴσθμοῦ ναπαίας ἔλεγε προσβαίνειν πλάκας, *Troad.* 1129

οὐ χάριν μονῆς ἔχων, e in *Aristoph. Av.* 418 ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς.

epistola pseudoippocratica (12 dei melanconici, σιγηροί τε γὰρ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μονηρέες, καὶ φιλέρημοι)

Aristotele: *frr.* 279, 314, 319, 322, 327, 328, 330, 331, 333

In *poesia in Lycophr.* 75 e *Nicand. Alex.* 400.

Aesch. Suppl. 636 ἀρότοις ... ἐναίμοις

Herodot. 3. 29 θεοὶ ἐναιμοὶ καὶ σαρκώδεις

Aristot. HA 490b 7 γένη δὲ μέγιστα τῶν ζῶων, εἰς ἃ διήρηται τὰλλα ζῶα, τὰδ' ἐστίν, ἐν μὲν ὀρνίθων, ἐν δ' ἰχθύων, ἄλλο δὲ κήτους. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐναιμά ἐστιν

]εναιμον η..χουαιεν[

15. []].ε.ων νησαιος...

Vitelli 1934, 247: []].ε.ων νησαιος ὡς ἄ[μήχανον

Olivieri 1937-38, 319: μόνον].ε.ων νησαιος

Untersteiner 1939, 203: [κάγῳ] γέρων νησαῖος ὦν· [τοῦτ' εὐμαρές]

Cantarella 1941, 344: ἰδοῦ] γέρων νησαῖος ὡς ἄ[μήχανον

Kamerbeek 1954, 91: ἀλλ' ὦ] γέρων νησαῖος ὡς ἄ[μήχανον

Lloyd-Jones 1957, 536: πέμπει], γέρων νησαῖος ὡς [ὑπερφυῶς

Mette 1959, 170: ἔλκει] γέρων νησαῖος ὡς ἄ[μήχανον

Werre-de Haas 1961, 27: ἀτάρ, γέρων νησαῖος ὦν, εὐ οἶδ' ὅτι

suffisso complesso -αιος, che costituisce una forma particolare del suffisso -ιος,

agg. da temi in *si* bilante: κνεφαῖος λεπαῖος οἰδαῖος, a partire da *-αςjos; ma più spesso da temi in -a lungo o breve: ἀναγκαῖος, γενναῖος, θαλασσαιος, ma anche da *avverbi*: ἀνταιος, κρυφαῖος, λαθραῖος. Infine, anche da *nomi tematici*: ὀδαῖος, ἰσαῖος, σκοταῖος.

ci si attende *νησεῖος, come κήδειος da κήδος, τέλειος da τέλος

ὀδαῖος da ὀδός, ἐρημαῖος da ἔρημος, κηπαῖος da κῆπος.

Il. 18. 40 *Νησαίη,*

cf. *Hes. Theog.* 249 *Νησαίη* τε καὶ Ἀκταίη

Νησαῖοι ἵπποι

Eur. Troad. 188 *νησαίαν* ... χώραν, *Ion* 1583 *Κυκλάδας* ἐποικήσουσι *νησαίας πόλεις*, *IA* 203 ἀπὸ *νησαίων* τ' ὀρέων.

Pind. Pyth. 9. 54 s. λαὸν ... / *νασιώταν*, *Soph. Trach.* 658 *νασιῶν* ἐστὶαν (*I' Eubea*), *Bacchyl.* 10. 10 *νασιῶτιν*

... μέλισσαν (*Bacchilide* stesso, di *Ceo*), *Eur. Andr.* 14 τῷ *νησιῶτῃ* *Νεοπτολέμῳ*, *Heraclid.* 84 e [*Rhes.*] 701 *νησιώτην* βίον (cf. *Soph. fr.* 39 καὶ *νησιώτας* καὶ *μακρὰς Εὐρωπίας*),

Aesch. Pers. 390 *νησιώτιδος πέτρας*, *Herodot.* 7. 22 *νησιωτίδας* (πόλεις).

16. [] ἐστι τοῦργον οὐ χωρεῖ πρόσω

Körte 1933, 272: ἐπαχθές] ἐστι τοῦργον οὐ χωρεῖ πρόσω

Meinhöf 1933, 160: ἀκμαῖον] ἐστὶ τοῦργον οὐ χωρεῖ πρόσω
Vitelli 1934, 247: [μόνοις τόδ'] ἐστὶ τοῦργον οὐ χωρεῖ πρόσω
Vitelli-Norsa 1934, 967: 16. [ἡμῖν τόδ'] ἐστὶ τοῦργον οὐ χωρεῖ πρόσω
Lloyd-Jones 1957, 536: ἐμβριθές] ἐστὶ τοῦργον οὐ χωρεῖ πρόσω
van Groningen in Werre-de Haas 1961, 26: ἐλκυσμός] ἐστὶ τοῦργον οὐ χωρεῖ πρόσω
Werre-de Haas 27: μάταιόν ἐστι τοῦργον· οὐ χωρεῖ πρόσω

Pace di Aristofane, 472 πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοῦργον;, 484 οἷδ' ἐν ποιοῦμεν, ὦνδρες, 509 χωρεῖ γέ τοι τὸ πρᾶγμα
πολλῷ μᾶλλον, ὦνδρες, ὑμῖν.

τοῦργον banale: 7x in Aesch., 9x Eur. (compreso il *Reso*), 32x in Soph., 13x in Aristoph., ma anche in Platone
e Demostene.

χωρεῖ τὸ πρᾶγμα

Thuc. 1. 122. 1 ἡκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ

Eur. fr. 497. 5 εἶτα τοῦτο τᾶδ' ἰκόν / πολλαῖς ὑπερρύηκε καὶ χωρεῖ πρόσω

Aristoph. *Pax* 509 χωρεῖ γέ τοι τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον, ὦνδρες, ὑμῖν

Aristoph. *Pax* 472 πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοῦργον;

Aristoph. *Pax* 940 ὥς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ χεῖρ' ἔχῃ, κατορθοῖ. / χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρῳ /
τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ

Xenoph. *Oec.* 1. 11 καὶ ὁμολογουμένως γε, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ